

Oplæg fra Bisidderhjælpen i forbindelse med at vi anmoder om foretræde for Beskæftigelsesudvalget i Folketinget

Bisidderhjælpen er i forbindelse med indgivet klage i en konkret tragisk sag, via Centralforvaltningen, blev vi bedt om at udarbejde et oplæg til brug i forbindelse med foretræde for kommunens Beskæftigelsesudvalg. Vi er blevet bedt om at kommentere på, hvilke udfordringer vi støder på for de enkelte udsatte borgere, som er omfattet af beskæftigelseslovgivningen. Nedenfor har vi skitseret dette.

Vi har i denne forbindelse, valgt at anmode Beskæftigelsesudvalget i Folketinget om foretræde ligeledes for at komme i dialog vedr. disse punkter:

Vores oplevelse er, at der er et alt for højt sagstal pr sagsbehandler generelt i Københavns kommune. Dette er gældende både i forhold til borgere, der modtager sygedagpenge, og borgere, der modtager kontanthjælp. Vi har fået oplyst, at en sagsbehandler kan sidde med ansvar for op til 200 kontanthjælpsborgere. Endvidere er der valgt en struktur på visse områder, hvor fx 1200 sager fordeles på 6 sagsbehandlere, og hvor sagsbehandlerne arbejder ud fra Lean principperne, hvilket har som konsekvens, at borgerne ikke har en fast sagsbehandler. Der efterlyses fra vores side en fast sagsbehandler på sagerne, så sagen ikke starter forfra til hver opfølgningssamtale. Dette giver en ringe kvalitet i sagsbehandlingen samt en langtrukket sagsbehandling, hvor indsatser bliver tilfældige og uden et relevant fagligt flow og dermed uden en relevant udvikling af arbejdsevne og indsatser. Vi efterlyser på alle områder en bedre normering, da aktuelle normering kan have store konsekvenser både menneskeligt og økonomisk for den enkelte borger, fordi sagerne ikke bliver fulgt op og behandlet rettidigt. Der bliver ofte ikke iværksat kvalificerede og rettidige afklarings- og udviklingsforløb, da der ikke er overblik over de enkelte sager hos sagsbehandlerne, og dette betyder unødigt lange sagsforløb. Vi har erfaret at årelange uafklarede sagsforløb kan være med til at invalidere sårbare borgere.

- Fra andre kommuner som investerer i bedre normering fx på sygedagpengeområdet, har vi erfaret, at disse ved en normering på gennemsnitlig 45 sager pr sagsbehandler og via kvalificeret ledelse og styring af indsatsen, kan spare millioner på nedbringelse af udgifter til langvarige sygedagpengesager. Samtidig kan man i disse kommuner sikre og forebygge, at sygedagpengemodtagerne får de rette tilbud og bliver hjulpet videre rettidigt, hvorfor investeringen i bedre normering både er til gavn for kommunen og for den enkelte borger, som er ramt af sygdom.
- Generelt oplever vi, at sagsbehandlerne i Jobcentrene i Københavns kommune er svært tilgængelige. Telefontid for den enkelte sagsbehandler eksisterer ikke. Der er telefonvagtordninger i de enkelte teams, hvilket betyder, at man som borger eller samarbejdspartner kan ringe mange dage i træk uden at kunne komme til at tale med sin sagsbehandler. Oftest kan der via telefonvagten ikke stilles direkte om til sagsbehandler, hvorfor der kan lægges besked, som heller ikke altid medfører en kontakt. Hvis du er et resourcesvagt menneske og fx psykisk syg, er oplevelsen, at det er meget svært at komme af med sit budskab til sin sagsbehandler, hvilket for nogle psykisk syge mennesker kan føles og opleves nedgørende, og som kan nedsætte deres livslyst og overskud.
- Vi kunne ønske os, at princippet om, at regel ikke må sættes over skøn, genindføres, da mange borgeres situation er kompleks og kræver stor fleksibilitet og faglig indsigt at kunne håndtere for sagsbehandlerne. Hvis borgerne kun puttes ind i firkantede kasser og rammer, som ikke kan

fraviges, er risikoen for manglende progression og negativ udvikling hos den enkelte borger meget stor, og de føler sig ikke hørt og forstået.

- I forlængelse af ovenstående kunne man fx give sagsbehandlerne mulighed for dispensation i sagerne omkring indhentelse af LÆ265, hvis en borger ikke er i stand til at møde hos sin praktiserende læge eller ikke har ressourcerne til at få bestilt tid eller gå i dialog med lægen om en hjemmekonsultation. Her burde kommunen i stedet for at presse disse borgere til noget, de ikke magter og dermed forhale forløbet, eventuelt overtage ansvaret for at arrangere konsultationen i passende realistiske rammer, eller aktivt inddrage Klinisk Funktion i disse sager, således, at den lægelige udredning foregår med Klinisk Funktion som tovholder og eventuelt via hjemmekonsultation foranlediget af Klinisk Funktion.
- Vi savner en skærpet indsats overfor psykisk syge på kontanthjælpsområdet, og kunne ønske samme målrettede sagsbehandling for denne type borgere, som den der eksisterer i mange kommuner på sygedagpengeområdet.
- Det er vores erfaring, at psykisk syge ikke passer ind i de kasser, som Jobcentret ønsker at presse dem ned i grundet behov for effektivisering af arbejdet.
- Overordnet set er det Bisidderhjælpens vurdering, at lovgivningen inden for beskæftigelsesområdet, sygedagpengeområdet samt med reformen på fleksjob og førtidspensionsområdet har mange gode og rigtige intentioner – nemlig fokus på tidlig målrettet indsats og på at hjælpe den enkelte borger til at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. Vores oplevelse er desværre i de sagsforløb, vi involveres i, at sagsbehandlerne, fordi de har for mange sager, fordi der er stor personaleudskiftning, og fordi sagsbehandlerne måske heller ikke alle er lige dygtige til at arbejde udviklings- og beskæftigelsesorienteret, at alt for mange borgere tabes på gulvet og reelt bliver mere syge og klientgjorte af mangelfuld sagsbehandling og manglende relevant indsats i deres forløb.

Vi anmoder om foretrædelse for Beskæftigelsesudvalget i Folketinget med udgangspunkt i ovenstående og med mulighed for at uddybe disse punkter i en konstruktiv dialog med udvalget.